

21 Απριλίου 2024

Ιερομόναχος Ιερόθεος Αγιοπαυλίτης (1869 - 21 Απριλίου 1947)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Αρχιμανδρίτης Ιερόθεος Αγιοπαυλίτης, η πολλή γνώση δεν του έδωσε φυσίωση

Ο κατά κόσμον Γεώργιος Ίδομενέως γεννήθηκε στα Πεζά Πεδιάδος Ηρακλείου Κρήτης το 1869 από πολύτεκνους και ευσεβείς γονείς. Σπούδασε φυσικομαθηματικά στο πανεπιστήμιο Αθηνών και ιατρική στο Μόναχο. Εκεί, κατά τον βιογράφο του, «άστραψε φως μέσα του που άνοιξε τα μάτια της ψυχής του

προς ό,τι αιώνιο κι έριξε στη σκιά ό,τι πρόσκαιρο. Το κάλεσμα του Θεού τον βρήκε ξαφνικά κι αναπάντεχα και ο Γεώργιος υπήκουσε αμέσως...».

Το 1891 προσήλθε στη μονή Αγίου Παύλου κι εκάρη μοναχός. Το 1893 χειροτονήθηκε διάκονος και το 1903 πρεσβύτερος. Η ευφυΐα του, η γλωσσομάθειά του, η μόρφωση του έδωσαν λογιότητα, δυναμισμό, γνώση κι εμπειρία. Όμως δεν του έλειπε ο ένθεος ζήλος, το γνήσιο, αθωνικό, μοναχικό ήθος και η ορθόδοξη πνευματικότητα. Διακόνησε τη μονή του ως εφημέριος, Πνευματικός, γραμματεός και αντιπρόσωπος στην Ιερά Κοινότητα. Διετέλεσε και γραμματεός του Μακεδονικού Αγώνα.

Ιερά Μονή Αγίου Παύλου

Το 1908 επιστρέφει στη μεγαλόνησο Κρήτη. Υπηρετεί ποικιλότροπα τον λαό της με τις πολλές του γνώσεις, τα φλογερά κηρύγματά του, τις κατανυκτικές ιερές ακολουθίες, τις μυρίπνοες γραφές του και το ζωντανό του παράδειγμα. Παραμένει επί τρεις δεκαετίες ο Αγιορείτης μοναχός, που μεταφέρει το αθωνικό άρωμα στο νησί του, δεν καταλύει ποτέ κρέας, δεν πίνει νερό, ούτε ένα ποτήρι, έξω από την καθορισμένη ώρα. Ανακαινίζει μονές και προσπαθεί να μεταφέρει το γνήσιο κοινοβιακό πνεύμα της μοναχικής πολιτείας. Γίνεται Γέροντας πολλών μοναχών και μοναζουσών. Ο αρχιεπίσκοπος Κρήτης Ευμένιος († 1920) του ανέθεσε την πνευματική ανασυγκρότηση των κρητικών μονών. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την

ανακαίνιση, αναδιοργάνωση, επάνδρωση κι επανακοινοβιοποίηση της μονής Ιερουσαλήμ της επαρχίας Μαλεβιζίου ως το έτος 1924. Κατόπιν έγινε πρωτοσύγκελλος Κρήτης και αδελφός της ιεράς μονής Αγκαράθου. Έγινε για τους χωρικούς των τόπων του όχι μόνο ο ευλαβής λειτουργός και ο άριστος Πνευματικός, αλλά και ο σοφός δάσκαλος, ο καλός ιατρός, ο νομικός σύμβουλος, ο χρήσιμος γεωπόνος. Τριάντα έτη περίπου μακριά από τη μονή του ήταν αρκετά για να του μεγαλώσουν τη νοσταλγία. Είχε αρκετά κουρασθεί, σωματικά και ψυχικά, ασχολούμενος με πολλά. Επιστρέφει να ξαναβρεί τον ασκητή των νεανικών του χρόνων. Επί δέκα έτη τρώει τόσο, όσο να συντηρεί το σώμα του. Ο γλυκός λόγος του και οι ωραίες επιστολές του παρηγόρησαν πολλούς πονεμένους. Ο θάνατος τον βρήκε ετοιμαζόμενο ν' αποσυρθεί για μεγαλύτερη ησυχία και προσευχή σ ένα Κάθισμα της μονής. Αυτός που θα μπορούσε να γράψει πολλά βιβλία, το μόνο που άφησε ήταν η καλλιγραφημένη αντιγραφή των Ασκητικών του Μεγάλου Βασιλείου.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 21.4.1947.

Βιβλιογραφία:

Κωνσταντίνου Λουκάκη, Ο πατήρ Ιερόθεος, Αθήναι 1970. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Προσκυνητάριον της Ιεράς Μονής του Αγίου Παύλου, Άγιον Όρος 1997, σσ. 114-115. Αντωνίου Στιβακτάκη, Άγιον Όρος και Κρήτη, Ηράκλειο 2005, σσ. 128- 130. Του αυτού, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 44-47.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 413-415